

Ændring af Skattebestemmelserne i København, vilde en Skatteyder i København, som havde en Indtægt af kun 800 Kr., kun komme til at svare 2 Kr. 60 Øre i Skat, og bemærkede i den Anledning, at det er egentlig temmelig godt Køb paa den Maade at faa Valgret, det er egentlig ikke mere, end man giver for en Billet til et af de billige Teatre herinde. Han fandt det i høj Grad meningsløst, at Arbejderne saa let kunde komme til at faa Valgret. Men paa den anden Side var han forfærdet over, at en Mand, som havde en Aarsindtægt af 200,000 Kr., skulde komme til at svare en Skat af 10,200 Kr. Det mente han vilde være i høj Grad uretfærdigt, og han stillede det op i Modsætning til den Skatteordning, som fandtes ude i Provinserne. Jeg vil sige, at hvis man tog de samme Forhold, her er Tale om, og overførte dem f. Eks. paa Silkeborg, vilde en Familieforsørger med 800 Kr.s Indtægt komme til at svare 2 Kr. 60 Øre i Skat; det er ganske vist 20 Øre mere end efter den foreslaaede Skatteordning for København. Men Manden med de 200,000 Kr.s Indtægt vilde komme til at svare 20,800 Kr. i Skat, medens han efter Ordningen herinde — den nye Ordning vel at mærke — kun vilde komme til at svare 10,200 Kr., altsaa mere end dobbelt saa meget i Silkeborg som her. Og hvis vi tage den nuværende Skatteordning i København, vil han i Silkeborg komme til at svare 4 à 5 Gange saa meget som her i København. Jeg synes derfor, at naar Talen er om en Revision af Skattelovene, er her et Omraade, som i allerhøjeste Grad trænger til en Revision. Selv om man vil gøre gældende, at man i København har mange andre Skatter, Lejlighedsskatter osv., kommer man ikke tilnærmelsesvis op til de Beløb, jeg nævnede. Det burde dog være Bestræbelsen, at man i videst mulig Udstrækning fik Lighed og Retfærdighed baade med Hensyn til Statsskatterne og med Skatterne til Kommunen.

Sogneraadene og Byraadene staa, som sagt, sammen i Kravet om at faa indført en anden Ordning paa disse Omraader. Naar Landkommunerne og Bykommunerne altsaa nu slutte sig sammen i Kravet om at faa en Revision af Skattelovene, baade denne Lov, som nu er til Behandling og alle de andre Skattelove, vi fik i 1903, skyldes det sikkert Forhold, som efterhaanden i høj Grad gøre det vanskeligt for Landkommunerne at administrere under de nuværende Skattelove. De mange sociale Love, vi have faaet, bidrage i høj

Grad til at tynde Kommunernes Udgifts-side, og det er derfor rimeligt, at man kræver, at enten maa Staten tage en hel Del af disse Opgaver op alene, eller ogsaa maa den bidrage til at udligne Udgifterne til disse Formaal paa en mere retfærdig Maade Kommunerne imellem, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Der er imidlertid et andet Forhold, som er ved at udvikle sig netop paa Grund af den højst uheldige Maade, hvorpaa disse Byrder, dels til humane Formaal, dels til Skolevæsen og lignende, hvile paa de forskellige Kommuner. Den højtærede Indenrigsminister berørte det forleden, da Lovforslaget om Enkerne var til Behandling, idet han da nævnede Hjelpekasserne. Sagen er nemlig — og det er meget let at paa-vise —, at Tilvandringen til Byerne fra Landet af de trængende, de fattigste, i høj Grad foranlediger, at Byerne faa store Udgifter til Fattigforsørgelse, Alderdoms-understøttelse og Skolevæsen, men navnlig Fattigvæsenet og Alderdomsunderstøttelsen, og jeg ved, at f. Eks. ovre i Silkeborg er over Halvdelen af dem, man understøtter, indvandret fra Landet. Nu er man jo inde paa — og det er jeg glad ved — ved Lovgivningen at tage Sigte paa at faa en saa human Forsørgelse af disse trængende som vel muligt. Det blev altsaa nævnt forleden Dag under Behandlingen af Enkeforsørgelsen, at Regeringen vilde lette Kommunalbestyrelserne Adgangen til at forsørge de fattige ad den langt mere humane Vej: Hjelpekasserne. Men det har foranlediget, at da nu ofte Halvdelen eller maaske i enkelte Byer over Halvdelen af dem, der skulle hjælpes, er indvandret fra andre Kommuner, nemlig Landkommuner, har man ikke rigtigt villet gaa med til at flytte disse fattige over til Forsørgelse ved Hjelpekasserne, fordi man saa kommer i Konflikt med Refusionsbestemmelserne. Altsaa rent kommunalt set, naar man lægger den Anskuelse til Grund for sine Betragtninger, at det gælder om at spare Kommunen for de flest mulige Udgifter, kommer man i Kollision med den humane Opfattelse, den Fortolkning, som den højtærede Indenrigsminister her har gjort gældende, og det, mener jeg, er i høj Grad uretfærdigt. Jeg mener ikke, det bør spille nogen Rolle eller tages i Betragtning, om man er forsørgelsesberettiget eller ikke forsørgelsesberettiget, det er en helt gal Maade at vurdere Folk paa.

Formanden: Jeg maa gøre opmærksom paa, at det er ikke Fattigloven, der